

Verteerd door vuur

Verteerd door vuur

M.G.Crow

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Alex Gavrilas

ISBN: 9789402187731

© M.G. Crow

1

Londinium, 61 Na Christus

Tumult weerklonk door de straten van de Romeinse kolonie. In een riant villa aan de rand van de stad werd een patriciërsgezin gewekt. Een kleine jongen had echter meer oor voor de geluiden binnenshuis dan voor wat zich buiten afspeelde. Hij stapte uit bed, om beter te kunnen zien wat er gaande was. Zelfzeker greep hij zijn houten zwaard.

Hij zette de deur op een kier en zag zijn ouders in de gang staan. Zijn moeder keek bezorgd, terwijl zijn vader haar troostend knuffelde. Antonius zag zijn vader zijn moeder loslaten om twee slaven die met zijn wapenuitrusting kwamen aandraven naar een ander vertrek te volgen.

“Agrippa, wees voorzichtig!” riep zijn moeder.

“Sylvia, vertrek met Antonius en de slaven!” beval haar man zonder om te kijken.

Antonius sloop zijn kamer uit en volgde zijn vader. Met kloppend hart observeerde hij de slaven. Ze maakten de borstplaat vast. Door de drukte had niemand hem zien binnenkomen.

“Papa!”

Met grote ogen keek hij zijn vader aan. Hij begreep niets van de bedrijvigheid om zich heen.

“Wat kan ik doen?” vroeg hij.

“Antonius, jij en je moeder moeten gaan”, antwoordde de centurion, terwijl hij zijn zoon door zijn zwarte krullen streefde.

Antonius trok een pruillip.

“Papa, ik ben geen kleuter meer!”

Met een verontschuldigend gebaar trok zijn vader zijn hand terug.

Ooit zou Antonius in zijn voetsporen treden, maar dan moest hij nu trachten te ontkomen. De kreten en het wapengekletter die buiten weerklonken, lieten niets aan de verbeelding over.

Antonius snapte niet dat zijn vader inwendig bijna knapte. Nog steeds zwaaide hij met zijn houten zwaard, er van overtuigd dat hij zichzelf daarmee kon verdedigen.

“Neem je moeder mee”, beval zijn vader. “Jij moet haar nu beschermen.”

Antonius liep knikkend de kamer uit. Zijn pas was een beetje onhandig, omdat hij net nieuwe, een beetje te grote sandalen droeg.

De deur vloog uit zijn hengsels op het moment dat Antonius de woonkamer betrad. Hij zag zijn moeder op haar lip bijten. Het angstzweet parelde op haar voorhoofd vanonder haar gouden diadeem. Ze stond opeens oog in oog met een groep lokale krijgers die mee verantwoordelijk waren voor de slachting in de stad.

Voor ze iets kon doen, grepen ze haar vast. Iedereen keek op toen Antonius brulde: “Laat mijn moeder met rust!”

De kleine Romein werd genegeerd door de Kelten. Hun aandacht was op zijn moeder gericht. Machteloos moest Antonius toezien hoe ze gillend tegenstribbelde, terwijl enkele langharige mannen messen en dolken in haar lichaam plantten. Levenloos zakte ze in elkaar. Ze bleef achter in een plas van haar eigen bloed en ingewanden.

Random Antonius verzamelden zich slaven, bewapend met gereedschap. Ze kwamen één voor één om tegen de overmacht van de lokale krijgers die met zwaarden en bijlen op hen inhakten. De opstandelingen van koningin Boudicca stortten zich meedogenloos op de Romeinse kolonisten.

Antonius stond als aan de grond genageld midden in het rumoer met zijn speelgoedwapen in de hand.

Vanuit zijn ooghoek zag hij zijn vader naderen. Die greep zijn zwaard en hakte op de indringers in. Hij zag het open gesneden lichaam van zijn vrouw liggen. Slikkend vocht hij verder. Hij kon haar niet meer redden. Antonius, die verward in het midden van de slachting stond, werd zijn prioriteit.

“Antonius, vlucht!” brulde de centurion, toen een fakkel hem raakte.

Meteen vatte hij vuur.

Antonius zag zijn vader vechten als een levende vuurbal. En alhoewel hij in brand stond, stortte de centurion zich op zijn vijanden en nam sommigen met zich mee in de dood.

Vlammen beten pijnlijk in de handen van Antonius, toen hij ze uitstak naar zijn vader. Zijn houten zwaard viel op de grond.

De blaren deden minder pijn dan de steken in zijn hart. Hij besepte dat zijn ouders dood waren. De gezichten van de slaven op de vloer staarden hem levenloos aan. Alle bekenden waren omgekomen. Zo snel hij kon, spurpte Antonius het huis uit.

Hij vocht tegen zijn tranen. Ze bleven rollen. Hierdoor lette hij niet op de kille avondwind die door zijn zwarte krullen streek.

Antonius stopte zijn spurt, toen hij tegen iemand aanliep. Hij keek op in de grote, blauwgroene ogen van een ranke vrouw. Haar lange, rode haren vielen als vlammen over haar rug. Ze was bijna even groot als Antonius zijn vader. Een grijze jurk hing sierlijk rond haar lichaam.

Ze greep haar zwaard. Het wenende, Romeinse kind met de verbrande handen raakte haar. Ze liet haar wapen zakken. De hoorn die verderop weerklonk trok haar aandacht.

De Romeinse versterkingen kwamen er aan. De Kelten hadden Londinium in brand gestoken en vele kolonisten over de kling gejaagd. Nu werden ze in het nauw gedreven door de oprukkende cohorten die de stad ter hulp schoten.

De leidster van het moordende gezelschap was vertederd door de snikkende jongen die op zijn knieën voor haar zat. Ze werden een zielsverwantschap gewaar.

De vrouw wist tot wat dit kind kon opgroeien. Hij was een Romein. Zijn volk had het hare groot onrecht aangedaan. De littekens op haar rug herinnerden haar aan de urenlange geseling die ze moest ondergaan. Aan wat ze haar dochters aangedaan hadden, wilde ze helemaal niet denken. Een groot onrecht was hen aangedaan, enkel omdat ze vrouwelijk waren en Rome de wetten van haar volk, waarbij beide geslachten als gelijkwaardig herkend werden, niet accepteerde.

Het mannelijke kind voor haar was een hoopje ellende, net als zichzelf. Ze schatte het hooguit even oud dan haar dochters. Zijn fraaie tuniek verried zijn hoge afkomst. Waarom kon ze hem niet haten?

Ze moest vluchten. Nog één blik gunde ze de jongen. Zijn dag om te sterven was nog niet aangebroken. De hare was een andere zaak. Een flesje gif aan haar gordel lonkte. Die eer hield ze liever aan zichzelf dan zich nog verder door Rome te laten krenken.

Een man trad haar tegemoet en riep: “Koningin Boudicca, we moeten gaan!”

Boudicca greep de teugels van één van de twee paarden die hij bij zich had. Behendig hees ze zich in het zadel. Ze gaf haar rijdier de sporen en reed samen met de andere krijger weg.

Antonius keek hen na. Hij verstond geen woord van hun taal. Waarom namen ze hem niet mee? Hij was helemaal alleen, omringd door lijken, aan zijn lot overgelaten.

De tol van de emoties begon aan hem te knagen. Zijn hart sloeg als een troep wilde paarden in galop. Het werd hem te veel. Alles werd zwart voor zijn ogen.

Antonius had geen idee hoe lang hij buiten westen was geweest. Hij lag onder de sterrenhemel, toen hij terug bij zijn positieven kwam. De geur van brandend vlees kwelde zijn neusgaten. Hij kwam overeind en zag zijn verbonden handen.

“Antonius, je bent weer onder de levenden”, hoorde hij een bekende stem zeggen.

De man die naast hem zat, kwam regelmatig bij zijn ouders over de vloer. De jongen herkende de beste vriend van zijn vader. Hij keek hem verwonderd aan.

Toen hij overeind kwam, zag hij de brandstapels bij de grotendeels verwoeste villa. De man in harnas voelde zich rot omdat hij te laat was om de stad te beschermen. De Icenii hadden hun laatste offensief goed voorbereid.

“Meneer, waar zijn mijn ouders?” vroeg Antonius. Een deel van hem hoopte nog steeds dat hij elk moment kon wakker worden uit een nachtmerrie.

Over de schouder van de man die hetzelfde uniform als zijn vader droeg, zag hij twee brandstapels apart branden met ernaast een grotere waarop de lichamen van de slaven geworpen waren. Antonius was nu zeker dat hij niet droomde.

Het gezicht van de centurion betrok. Hij had het half verkoelde lichaam van zijn beste vriend gevonden in hartverscheurende positie. In een laatste inspanning probeerde hij de hand van zijn echtgenote, wiens ingewanden uit haar lichaam hingen, te grijpen.

De man had besloten hen meteen te begraven, voor hun zoon dat tafereel moest aanschouwen. Hij werd er als volwassen man al onpasselijk van. Wat zou het met hun zevenjarige zoon doen?

“Meneer? Je mag me Gaius noemen”, zei de centurion op vriendelijke toon.

Antonius knikte. Hij had altijd geleerd beleefd te blijven. Tegen de vriend van zijn vader mocht hij informeel zijn.

“Wat gaat er nu met mij gebeuren?” vroeg de jongen.

Die vraag ging door merg en been. Gaius en de vader van Antonius hadden dezelfde rang in hetzelfde legioen. Ze hadden samen gevochten tegen het verzet van de plaatselijke bevolking, die aangemaand door de Iceni-koningin Boudicca, op bloederige wijze in opstand kwam.

“Ik neem je mee naar Rome”, mijmerde Gaius, half tegen zichzelf.

De herinnering aan de slachtingen in Londinium wilde hij zo snel mogelijk achter zich te laten.

Antonius bekende: “Ik herinner me Rome niet meer. Wat is daar?”

“Dat is de hoofdstad van ons rijk. Jouw grootvader zal blij zijn je te zien. Daar ben je geboren.”

Gaius kon Antonius niets voorliegen. De jongen was intelligent en zou hem meteen doorzien. Anderzijds was hij nog te jong om de waarheid te begrijpen. Het drong tot Gaius door dat Antonius sinds zijn tweede levensjaar in Britannia woonde. Zijn geboortestad was hem vreemd geworden.

De centurion beseftte dat hij zijn gezin al ruim vijf jaar niet meer had gezien. Toen hij vertrok, was zijn vrouw pas bevallen van hun zoon. Die had hij ondertussen niet meer gezien en was een onbekende voor hem geworden. Zijn afstandelijke echtgenote liet hem koud.

De vader van Antonius had zijn gezin wel meegenomen. Zijn vrouw was de dochter van een belangrijke senator. Ze negeerde de smeekbeden van haar vader om in Rome te blijven, samen met haar net twee jaar oude zoon. Haar huwelijk mocht dan zuiver om politiek redenen gesloten zijn, ze was van haar man gaan houden. De gevoelens waren wederzijds en ze volgde hem naar Britannia, toen hij naar daar gezonden werd.

Gaius kon Antonius redden. Hij stond er niet bij stil dat de jongen oog in oog had gestaan met koningin Boudicca zelf. Om een duistere reden had ze zijn leven gespaard.

De eerste zonnestrallen vielen op een gruwelijk tafereel. Onherkenbaar verminkte lichamen lagen tussen de nog smeulende resten van huizen, waarvan de meesten volledig afgebrand waren. De prachtige villa's opgetrokken in wit marmer waren zwartgeblakerd.

Antonius keek naar de urnen die op een kar stonden. De ene bevatte de as en botresten van de brandstapel van zijn vader, de andere die van zijn moeder. In zijn geest verdrong hij de beelden van zijn dode ouders, die de avond ervoor samen met vele andere kolonisten en militairen het leven hadden gelaten.

Antonius had horen vertellen dat het lichaam van Boudicca gevonden was. Ze had zichzelf van het leven beroofd om zich niet te moeten overgeven aan Rome. De dreiging zat erop. Het Rijk had de zege behaald. Rome kreeg weer bevestiging van zijn heerschappij over zijn kolonies.

Antonius zijn aandacht werd echter getrokken door Gaius Aurelius, de centurion die zijn mannen bij elkaar riep. Iedereen was klaar om naar Rome terug te keren. Er waren nieuwe legioenen en kolonisten onderweg om de ravage op te ruimen.

De jongen was ontheemd. Hij mocht dan wel in Rome geboren zijn, hij voelde er geen band mee. Britannia was zijn thuis. Onbewust greep zijn omzwachtelde, pijnlijke hand die van de centurion, die zijn wapenuitrusting vervangen had door een toga. De man leefde met het kind mee.

Antonius was compleet versuft. Hij moest meer verwerken dan hij aankon. Drie dagen waren verstreken sinds de avond dat zijn ouders stierven en Londinium grotendeels in de as gelegd werd. De gruwelverhalen over die avond begonnen zich te verspreiden. Antonius wilde het niet horen.

De kust van zijn vertrouwde eiland verdween achter de horizon, terwijl de galei koers zette naar Rome. De jongen verveelde zich stierlijk. Er waren geen leeftijdsgenoten aan boord om mee te spelen.

Terwijl de jongen zijn gezicht zag weerspiegelen in de opgeblonken, koperen borstplaat van Gaius, besepte hij dat zijn moeder in gedachte voor hem opdoemde. Hij miste haar en zijn vader, toen de roodharige vrouw door zijn hoofd begon te spoken.

Paniek greep hem. Hij liep een dek lager. Het hout onder zijn voeten kraakte. Onbewust volgde hij de tromslagen die als de hartslag van het schip weerklonken. Zijn grote ogen speurden door het raster in de vloer, waar hij het geluid vandaan hoorde komen.

De geur van het zweet en de uitwerpselen van de tientallen mannen die getekend aan de riemen zaten, kwelde meteen zijn neus. Hij zag een opzichter met een zweep de slaven in de gaten houden en genadeloos slaan, als er eentje te traag was. De mannen zaten uitgeput in hun eigen vuil. Ze worstelden met de grote roeispanten om het fraaie oorlogsschip vaart te laten houden.

Antonius voelde zijn maag keren. Een akelig gevoel dat hij niet alleen was, bekwam hem. Hij draaide zich om toen hij een hand op zijn schouder voelde, maar hij zag niemand. Toen doemde het beeld van de roodharige vrouw weer voor hem op.

“Ik heb je gespaard, Romein”, grinnikte ze.

“Waarom?”

“Zodat je kan walgen van wat je bent en wat je gaat dienen. Dat is Rome. Mannen in hun eigen stront die jou naar huis roeien. Mannen die vrouwen vernederen en meisjes kapotmaken. Jij zal anders zijn en dood zal je gezelschap worden”, verklaarde de vrouw.

De jongen begreep niet waarom ze nu wel Latijn sprak. Opeens was ze weg. Antonius snapte er niets van, toen hij weer een hand op zijn schouder voelde. Zijn hart schoot nu zowat uit zijn borstkas.

Hij draaide zich om. Het angstzweet stond op zijn voorhoofd, toen hij Gaius in het gelaat staarde.

“Mijn jongen, je hebt precies een spook gezien”, zei Gaius verwonderd.

“Boudicca was hier.”

“Dat kan niet. Ze is dood.”

“Dan heb ik een spook gezien.”

“Dit is geen plek voor je. Kom mee naar boven. Ik denk dat je beter bij mijn mannen kan zitten dan bij dat tuig daar beneden.”

“Tuig?”

“Enkel de gruwelijkste criminelen gaan naar de galeien. Kom mee.”

Gaius bleef aandringen tot Antonius hem volgde. In stilte bad deze dat het schip snel zeil zou vatten, zodat de mannen onder zijn voeten minder hard moesten roeien. Volgens Antonius verdiende niemand hun lot, wat ze ook misdaan mochten hebben.

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht toen er een stevige wind opstak, waardoor ze zowat volledig op windkracht richting Rome vaarten. Hij liet zijn krullende haren rond zijn hoofd wapperen.

“Dank u, goden”, fluisterde hij.

Zijn leven was nog niet gedaan. Het moest nog beginnen. Rome wachtte op hem. Als zoon uit een belangrijke patriciërsfamilie zou het hem zeker voor de wind gaan. Nu was hij er helemaal van overtuigd dat de goden aan zijn kant stonden. Ze hadden zijn gebed ingewilligd.

Hij had nog geen idee dat hij het Rijk dat hij ging dienen, tegelijk zou liefhebben als haten. Rome was zijn lot. Hij kon er niet aan ontsnappen. Toch had de roodharige vrouw zijn ziel beroerd. Ze liet hem niet los.

2

Thessalië, Griekenland, 62 na Christus

Archimedes was ervan overtuigd dat hij de beste paarden van de regio kon leveren. Zijn stoeterij draaide op volle toeren. Meerdere goede dekhengsten en zwangere merries hield hij nog achter de hand. De jonge paarden die klaar waren om bereden te worden, vertrokken onder de adelaarsbanieren. De legioenen van Rome konden opnieuw rijden.

Met een tevreden glimlach en een volle beurs keek de tweeëntwintigjarige man de Romeinse delegatie na. Het geld leek door de goden gezonden. In zijn hoofd waren alle goud en zilverstukken al geïnvesteerd om zijn zaak nog lucratiever te maken. Daarvoor had de jonge paardenhandelaar een overeenkomst met Rome gesloten.

Zijn grote, grijze ogen waren op de zware munten van glimmend edelmetaal gericht. Hij kon het amper geloven dat hij nu een rijk man was. Zijn vrouw mocht dan in eerste instantie argwaan gehad hebben, de Romeinen waren hun afspraak nagekomen.

Het huis van de Griekse paardenhandelaar was dringend aan renovatie toe. Een lichte aardbeving had een deel ervan doen instorten. Gelukkig waren de stallen en de paarden gespaard gebleven.

De man draaide zich om, toen hij opeens zijn vrouw hoorde kermen in de achterkamer. Geschrokken liep hij er heen. Dat was de reden die hem over de streep trok.

“Zijn de Romeinen weg?” vroeg ze.

Hij knikte en zag haar rode, bezwete gezicht. Ze zat gehurkt. Haar handen ondersteunden haar dikke buik, in de hoop dat het de weeën dragelijker zou maken.

De eerst zwangerschap werd een miskraam. Archimedes voelde zich schuldig. Hij stak het verlies van hun kind op het feit dat zijn vrouw hard meewerkte met de paarden. Ook al deed ze het met liefde en passie; haar tendere lichaam leed er onder.

Nu kon hij slaven inhuren om haar te ontlasten. Al twee jaar, na de dood van zijn vader, was het jonge koppel op zichzelf aangewezen om de stoeterij uit te baten.

“Despina, ik beloof je dat je nooit meer zo hard zal moeten werken.”

Hij sloeg zijn armen om haar heen. Liefdevol ondersteunde hij haar. De pijnlijke weeën martelden haar. Als een hulpeloze, slappe voddenpop hing ze op hem. Ze maakte zich niet alleen zorgen om de bevalling.

“Archimedes, je hebt je ziel verkocht aan Rome”, siste ze. “Als er een moment komt dat we niet kunnen leveren wat er in het contract staat ...”

Ze onderbrak zichzelf en beet op haar lip. De barenskrampen voelden aan als messteken in haar buik. Haar kind wilde eruit. Ze kon het niet tegenhouden.

Archimedes kende de kleine letters in het contract. Hij was er zich van bewust dat hij alles kon verliezen. De eisen van het leger leken hem anderzijds een haalbare kaart.

De zwangerschap van zijn vrouw had hem over de streep getrokken. Hij hielp haar naar de slaapkamer en legde haar op het bed. De krampen leken haar te verscheuren. Archimedes kon het lijden van zijn vrouw amper aanzien.

Hij kon best de vroedvrouw halen toen zijn vrouw teken deed dat ze het niet meer uithield. Archimedes besloot dat zijn eigen kind op de wereld helpen iets anders was dan een merrie helpen bevallen. Hij trok zijn mouwen op en hoopte dat er hulp kwam, toen zijn vrouw opeens zo hard brulde, dat de burens gealarmeerd werden.

Een Griekse slaaf in toga was op dat moment mijlenver van zijn thuisland in Rome, het hart van het Rijk. Hij was aangesteld om patriciërskinderen zijn taal en andere vakken aan te leren. Niet alle leerlingen waren echter bij de les. Zijn blik viel op de jongen links van hem, die met zijn stylus in zijn tabula zat te krassen. De jongen zat met zijn gedachten op een andere planeet, want hij zat al dromend te tekenen. Hij hoorde niet wat de leraar zei.

De Griekse leraar sloeg met zijn stok op de bank van de afgeleide leerling, die hem geschrokken aankeek.

“Antonius, welk werkwoord waren we aan het vervoegen?” vroeg hij.

Met gefronste wenkbrauwen haalde Antonius zijn schouders op. Nu pas merkte hij dat hij de roodharige vrouw, die hem al een jaar in zijn dromen achtervolgde, in de waslaag gekrast had.

“Dit is geen tekenles!” ging de leraar verder.

Met het schaamrood op de wangen draaide Antonius zijn stylus om en begon met de vlakke kant de tekening uit te vegen. Een andere jongen moest er om lachen.

“Claudius, hou je kop!” gromde hij.

Claudius keek Antonius schaapachtig aan. De jongen was iets jonger. Zijn blik sneed als een mes. Sinds de dood van zijn ouders woonde Antonius in Rome bij Gaius. Zijn grootvader had amper tijd voor hem. Hij gaf Gaius toestemming om Antonius te adopteren.

Hoezeer Antonius ook gesteld was op zijn adoptievader, des te meer begon hij een hekel te krijgen aan zijn zoon. Claudius was intelligent. Hij paaide de leraar door in vloeiend Grieks bij de les te blijven.

De zesjarige Claudius ving graag kikkers in de vijver op het binnenplein van de villa om ze levend open te snijden. Het hulpeloze gekwaak dat ze lieten horen, terwijl hij hen ingewanden uitrukte, gaf hem een kick.

Antonius werd onpasselijk van deze spelletjes. Dikwijls kreeg hij rake klappen van de twee jaar jongere Claudius. Fysiek kon hij hem wel aan. Terugslaan deed hij echter niet meteen. Hij was bang voor de impact van zijn vuisten op de kleinere adoptiebroer.

Claudius lachte hem uit. Zijn lichtbruine ogen straalden venijn uit.

De achtjarige Antonius was zich ervan bewust dat hij zijn talen moest kennen, wilde hij iets bereiken. Hij kende het leven in de kolonies en verlangde daar meer naar dan in de hoofdstad zijn tuniek te verslijten op een schoolbank. Stilzitten hield hij niet lang vol.

Hij wilde een militaire carrière uitbouwen en in de voetsporen van zijn overleden vader treden. Voor Antonius was het al lang een uitgemaakte zaak waar hij heen wilde: Germania. Zijn droom was om de grens van het Rijk te verdedigen, misschien zelfs te verleggen.

Terwijl Claudius zijn ambities openlijk en honderduit vertelde aan iedereen die het wilde horen, was Antonius eerder stil. Hij hield zijn plannen liever voor zichzelf.

Hij vertrouwde zijn adoptiebroer niet. Blijkbaar kon Claudius niet verkroppen dat hij een oudere broer bijkreeg, na vijf jaar enige erfgenaam te zijn van een vader die hij niet kende.

De haat zat diep. Antonius wilde niets liever dan als broers overeenkomen met Claudius. Deze liet duidelijk merken dat hij zich boven de aangenomen weesjongen verheven voelde.

Antonius negeerde Claudius. Hij concentreerde zich weer op de les. Zijn aandacht erbij houden, vergde veel van hem. De trauma's die hij in Britannia had opgelopen, waren nog niet verwerkt.

Antonius was blij dat de les voorbij was. Hij mocht dan wel over een talenknobbel beschikken, zijn interesses lagen elders. Na het stilzitten in de schoolbanken, wilde hij bewegen.

Hij was het sportieve type dat van fysieke activiteiten hield. Allerhande sporten vond hij leuker dan een hele tijd naar een oude man te zitten luisteren. Alles wat hij leerde had zijn nut.

Toen hij buiten Claudius in zijn zijde voelde porren, was voor hem de maat vol. Hij beet op zijn tanden.

“Kijk wat ik heb!” grinnikte Claudius, waarna hij een kitten van onder zijn tuniek haalde.

Antonius had met het arme diertje te doen en gromde: “Ik zou liever met de bal spelen dan dieren te vermoorden.”

“Laffe hond!”

Antonius kon zich niet meer bedwingen. Zijn vuist schoot uit en deed Claudius achterovervallen, regelrecht in de vijver. Antonius ving het kitten op. Het diertje spartelde zich los uit zijn handen, waarbij het zijn klauwen gebruikte. Als een pijl uit een boog ging het er vandoor.

Antonius staarde het kitten met bloedende handen en armen na. Dat het jonge katje hem op zijn vluchtweg had toegetakeld, nam de jongen wel voor lief. Wat zijn adoptiebroer er mee van plan was, leek hem veel erger.

Met een pijnlijke kaak kroop Claudius uit de ondiepe vijver. Hij sloeg de kikkers en visjes van zich af. Als zijn blik kon snijden, zou die Antonius tot duizend kleine stukjes herleiden.

“Het is maar een kat”, siste hij.

“Het is een levend wezen.”

“Als je ze heilig wil verklaren, was je beter in Egypte geboren.”

“Ze is niet heilig, maar levend.”

“Ze heeft je armen opengehaald als dank voor haar redding.”

“Omdat je haar bang gemaakt hebt.”

“Je bent hopeloos!”

Op dat moment kwam Gaius binnen. Hij had zijn harnas nog aan en droeg zijn helm onder zijn arm. Verwonderd keek hij naar zijn zoon.

“Claudius, misschien kan je beter je kleren eerst uittrekken als je in de vijver wil zwemmen”, merkte hij op.

“Vader, Antonius heeft me erin gegooid”, protesteerde Claudius.

Gaius keek naar Antonius en vroeg: “Is dat waar?”

Antonius knikte. Hij had geen zin om te ontkennen en antwoordde: “Ja, omdat hij me een laffe hond noemde.”

Hoofdschuddend moest Gaius vaststellen dat zijn zoon en adoptiezoon nooit met elkaar gingen opschieten. Als hij eerlijk was tegenover zichzelf, moest hij toegeven dat hij Antonius aardiger vond dan zijn eigen vlees en bloed.

Claudius merkte dat onbewust. Dit voedde zijn afkeer voor Antonius en maakte de kloof met zijn vader nog dieper.

Antonius beseftte dat maar al te goed. Hij wilde geen breuk tussen Claudius en Gaius. Zijn vader was er niet meer. Voor hem was de man waar hij mee speelde en die hem liefdevolle schouderklopjes gaf, nog slechts een herinnering.

De gezichten van zijn ouders bleven in zijn geheugen gegrift. Hij wilde ze onthouden zoals ze in leven waren. Dat was niet altijd even makkelijk. De beelden van zijn brandende vader en zijn moeder die in een plas van haar eigen bloed lag, spookten nog steeds door zijn hoofd.

Regelmatig werd hij brullend en beschaamd wakker uit een nachtmerrie. Gaius, die wist wat de jongen meegemaakt had, stelde zich begripvol op. Claudius reageerde anders. Die klaagde over zijn verstoorde nachtrust.

Toch begreep Antonius de spanning tussen Gaius en Claudius. Claudius was het type kind waar je op één of andere manier liever met een boog omheen zou lopen, dan trots op te zijn.

Er was iets met Claudius. Het was alsof zijn ziel een leegte was die je kon verzwelgen. Enkel zijn moeder, vrouwe Lucia, de kille echtgenote van Gaius, scheen het goed te kunnen vinden met haar zoon. Claudius was een moederskindje. In haar ogen kon hij niets verkeerd doen. Ze hield hem altijd een hand boven het hoofd, ook al zat hij fout.

Gaius beschouwde zijn huwelijk als geslaagd in de zin dat het een erfgenaam had voortgebracht. Verder hadden hij en zijn echtgenote weinig raakvlakken. Ze spraken elkaar amper en als ze dat deden, eindigde dat meestal in een knetterende ruzie.

Tegenover Antonius deed vrouwe Lucia niet eens moeite om vriendelijkheid te veinzen. Zij had hem niet gebaard. Hij was niet haar zoon.

Voor Antonius begon het stilaan duidelijk te worden dat hij een patriciër was. Zijn hart volgen was het laatste wat hij zou moeten doen. Als de tijd rijp was, moest hij ook de bruid aanvaarden die hem politiek het best paste.

Hierdoor beseftte hij hoe uitzonderlijk de band van zijn ouders was. Zij gingen anders met elkaar om dan het koppel waar hij nu bij verbleef. Diep in zijn binnenste bad hij tot de goden dat hij ooit een huwelijk zoals dat van zijn ouders hoopte te hebben.

Het beeld van Boudicca achtervolgde hem. Ze had iets in hem geraakt. Hij was nog te jong om het te beseffen. Sinds hij haar ontmoet had, was hij niet meer dezelfde.

Hij volgde Gaius, die zuchtend even halthield, toen hij zijn vrouw in de deuropening zag verschijnen. Haar starre blik deed hem verkillen en deed haar schoonheid vervagen. Zelfs haar fonkelende juwelen en fraaie jurk vervaagden. De kletsnatte Claudius was met druipende tuniek naar haar gelopen.

“Mama, Antonius heeft me in de vijver geduwd”, snauwde hij.

“Ik heb het gezien”, zei de vrouw, diens bruine ogen iets hadden als die van een havik.

Ze liep met Claudius binnen via een andere deur dan die dat Gaius en Antonius namen. Binnen hoorden ze haar roepen op de slaven, die haar zoon moesten helpen afdrogen en hem droge kleren brengen.

Gaius schudde zijn hoofd. Hij besloot zijn harnas zelf uit te trekken, gezien zijn vrouw iedereen opeiste. Antonius hielp hem zijn zware borst- en rugplaat aan te nemen. De jongen ging bijna door de knieën, maar alles was beter dan afgeblaft te worden door vrouwe Lucia en Claudius.

Kilometers van Rome vandaan, trok een wenende baby de aandacht van Archimedes. De vroedvrouw, die de burens hadden opgeroepen, zette hem buiten. Met frisse tegenzin had hij postgevat bij de deur.

Met bonkend hart stormde hij de kamer binnen. De vroedvrouw overhandigde een bundeltje aan zijn vrouw. De pasgeboren baby had meteen ieders hart veroverd.

“Is alles in orde?” vroeg hij.

De vroedvrouw knikte, waarna ze antwoordde: “De bevalling is vlot verlopen. Gefeliciteerd, u hebt een dochter.”

Archimedes zag de baby op de borst van zijn vrouw liggen. Nederig knielde hij bij haar neer. Hun dochter leek op haar. Voorzichtig stak hij zijn hand uit en streefde door de ragfijne babyhaartjes.

“Ze is net een nimf”, fluisterde hij.

Despina knikte. Haar dochter lag op haar borst. Ze legde ze haar hand op de schouder van haar man. Ze was blij dat ze hem zag.

Haar stem klonk verzwakt. De bevalling had haar uitgeput. De pijn had haar bijna geveld. Toen ze haar man haar man hun dochttertje overnam, verscheen er een tevreden glimlach op haar gezicht.

“Je weet hoe we haar gaan noemen”, zei ze.

“Atossa”, antwoordde Archimedes.

De vroedvrouw maakte duidelijk dat de nageboorte nog moest komen. Archimedes bleef zijn dochter vasthouden, zodat de vrouw zich verder kon doen met haar werk.

Met de tere zuigeling in zijn handen en een volle beurs aan zijn zijde, kreeg Archimedes het gevoel dat hij voor het geluk geboren was. Hij wiegde zijn dochttertje in zijn armen en dankte de goden dat ze haar in zijn leven gebracht hadden.

Op dat moment had hij nog geen idee welke gruwelijke draaikolk Rome werkelijk was. Onbewust had Archimedes zijn gezin er in mee getrokken.

3

Rome, 74 na Christus

Uit prachtige, gouden fonteinen vloeide de wijn rijkelijk. Het feest van de consul kon onmogelijk onopgemerkt voorbijgaan. De gasten stroomden binnen. Alle belangrijke figuren uit Rome werden verwacht.

Gaius, die door zijn militaire verwezenlijkingen en afkomst een post in de senaat had kunnen bemachtigen, kon niet op de aanwezigheidslijst ontbreken. Iedereen condoleerde hem voor zijn verlies. Hij nam de steunbetuigingen met een hoofdknik in ontvangst.

Een deel van hem was in de rouw, een ander ging over tot de orde van de dag. Zijn huwelijk was een politiek verbond. Liefde kwam er niet bij kijken. Zelfs ziek in bed had Lucia haar man en hun adoptiezoon de huid vol gescholden.

Gaius vermoedde dat Claudius de enige was die zijn moeder echt miste. Hij was destijds opgelucht dat ze zwanger was en zonder complicaties hun zoon baarde, want terug met haar het bed delen leek hem de grootste straf die de goden hem konden aandoen.

Ondertussen had hij een relatie met een slavin, waar geen kinderen uit voortkwamen, ook al zouden ze voor hem welkom zijn geweest. Hij begreep waarom zijn concubine bewust op de achtergrond bleef. Haar afkomst kon enkel zijn politieke carrière schaden.

Zijn aandacht was op de consul gericht. Ergens was hij opgelucht dat Antonius binnen enkele weken naar Germania vertrok. Gaius deed alles om zijn geadopteerde zoon gelukkig te maken. Hij had zijn connecties aangesproken waardoor de jongeman op twee jaar tijd van rekrut naar centurion kon opklimmen.

Antonius had een hekel aan prominente feestjes. Het hoorde bij het corrupte systeem. Het was eten of gegeten worden. Alles was politiek. Nooit was het echt duidelijk wie je vriend of vijand was, tot er een mes in je rug stak, zowel letterlijk als figuurlijk.

Zijn donkere ogen richtten zich op het banket. Enkele mannen lagen eraan op banken. Ze propten zich vol met de lekkernijen die slaven op rijkelijk gevulde dienbladen aanbrachten.

Zijn hart sloeg over, toen hij iemand herkende. Hij keek naar Gaius. Waarom had deze hem niet verwittigd dat zijn oom Livius aanwezig zou zijn? Livius, de broer van zijn moeder, was een rijk, vooraanstaand man in Pompeï. De kleine, corpulente man ondernam zelden een reis naar de hoofdstad.

Livius keek op en begroette zijn neefje hartelijk. Antonius fronste. De man reikte hem de hand aan waarmee hij zijn vettige mond had afgeveegd.

“Oom Livius, dat is een aangename verrassing”, zei de jongeman op een toon alsof hij het meende.

Livius keek hem met een glimlach aan en grinnikte: “Antonius, ik wou je nog eens zien voor je naar Germania vertrok en kon de uitnodiging van de consul niet afslaan.”

“Alles in orde met tante Vipsania?” vroeg Antonius langs zijn neus weg.

“Zij en Julia zijn thuis gebleven”, antwoordde Livius.

Antonius knikte. Zijn oom Livius leek in geen enkel opzicht op de moeder van Antonius. Zij was een slanke vrouw van gemiddelde gestalte. Haar broer leek meer op hun moeder, een kleine, ronde vrouw.

Antonius was zijn oom ooit in Pompeï gaan opzoeken en beseftte meteen waarom de man regelmatig over de tong ging. Hij was rijk en een goed zakenman, maar naast cijfers, was vooral eten zijn ding. Het was quasi onmogelijk wat hij allemaal kon verslinden. De man van vooraan in de dertig was zo dik geworden, dat hij nog amper kon stappen.

Zijn vrouw Vipsania was dan weer een schoonheid die haar gelijke niet kende. De geruchten deden de ronde dat hij haar amper bekeek en dat hij niet de vader van hun dochter was. Ze was er niet bij, omdat haar dochter de rit naar Rome niet wilde maken.

Antonius was maar één keer in Pompeï geweest, om zijn toen pasgeboren nichtje te bezoeken. Het was een drukke, bombastische stad, maar minder groot dan Rome.

Hij duizelde nog als hij terugdacht aan de fraaie fresco's en mozaïeken die hij er aanschouwd had. Ook de tempel van Isis had indruk op hem gemaakt. De thuishaven van zijn oom had hem overrompeld.

Zelf had hij vooral Jupiter en Mars als voornaamste goden op zijn eigen altaar aangenomen, maar hij vond de Egyptische godin Isis eveneens interessant. Hij was na tien jaar zijn reis naar het bombastische Pompeï nog steeds niet vergeten en dacht vooral terug aan het stenen amfitheater, dat hem wist te boeien. Hij was samen met Gaius naar de spelen geweest. Livius had hen in zijn loge op de eerste rij uitgenodigd. Het drong tot hem door dat zijn oom kon blijven eten, terwijl het bloed in de arena vloeide.

Hij was toen tien jaar. Het viel hem vooral op dat hij van de reis genoten had, omdat hij zonder Claudius op stap was. Die was bij zijn moeder in Rome gebleven. Zijn pasgeboren nichtje interesseerde hem minder.

Nu pas drong het tot hem door dat hij zijn oom Livius best een hartelijke man vond, alhoewel hij blijkbaar meer interesse had in eten dan in zijn medemensen. De geruchten dat zijn dochter niet van hem was, drukte de man meteen de grond in.

Antonius begon te twijfelen of hij haar verwekt had. De omvang van zijn oom gaf hem minder fraaie gedachten.

Met alle respect, oom Livius, maar zijn jouw geslachtsdelen niet geplet onder die buik die zowat op je knieën hangt?

Hij durfde de vraag niet luidop stellen. Destijds dacht hij er niet aan. Ondertussen was hij zelf twintig. Het verbaasde hem dat zijn oom hem nog herkende. Hij was niet meer dat jongetje van tien die bij hem over de vloer kwam, maar dubbel zo oud en een pak groter. Antonius was geen kind meer, al voelde hij zich door zijn oom Livius als één behandeld.

Omdat hij een hekel had aan formele kledij, was hij in zijn uniform komen opdagen. Zijn schitterende borstplaat met ornamenten viel op tussen alle toga's. De eenvoudige tunieken die hij normaal droeg, zouden hier op afkeuring botsen.

De jongeman was opvallend groter dan de gemiddelde aanwezige. Hij besepte dat er moeilijk naast hem te kijken viel. Het ontging hem niet dat er ogen op hem gericht waren en niet allemaal met goede intenties.

Claudius vond het storend dat hij in de schaduw van zijn adoptiebroer stond. Hij kon niet ontkennen dat Antonius knap was. De jongeman met de zwarte krullen en de indringende, donkere ogen was groot en gespierd. Claudius zag dat alle meisjes in zijn richting keken.

Zelf was hij eerder onopvallend. Zijn gestalte was gemiddeld, net als zijn figuur. Als hij aandacht van het andere geslacht wilde, moest hij er altijd een inspanning voor leveren. Het was alsof hij meisjes eerder afstootte dan aantrok. Hij begreep het niet. Elke keer hij zijn spiegelbeeld zag, vond hij van zichzelf dat hij niet lelijk was. Waarom stootte hij mogelijke veroveringen af?

Dat zijn blik te vergelijken was met die van een roofdier dat op een prooi aasde en dat dit veel mensen afschrikte, beseftte hij niet. Claudius was te zelfingenomen om zich in een ander in te leven. Hij bekeek medemensen als gebruiksvoorwerpen.

De consul zelf liet zoals het een waardige gastheer betaamde op zich wachten. Antonius had geen idee wat hem bezielde om zich aan het banket bij te leggen tussen zijn oom Livius, die blijkbaar de aangeboden delicatessen meer aandacht gaf dan de andere gasten, en zijn adoptievader Gaius, die overduidelijk het zijne dacht van de veelvraat.

Alle goden, zorg dat ik hier wegkom.

De jongeman had op dat moment nog geen idee dat zijn smeekbeden ingewilligd zouden worden. Antonius werd knetter tussen de elite van Rome, ook al behoorde hij er zelf toe.

De wijn begon te vloeien. De lichtgekleurde drank was als vloeibare honing, een ingrediënt dat was toegevoegd aan de wijn om de bitterheid van de druiven te maskeren.

Antonius voelde de vloeistof min of meer in zijn mond plakken. Hij was geen zoetekauw. Eigenlijk had hij toch liever iets drogere wijn, of een soort met iets minder toevoegsels. Het was het banket van de consul. Die moest zijn weelde extra in de verf zetten. Zijn gasten moesten de duurste dranken en spijzen krijgen, ongeacht of deze nu wel of niet bij iedereen in de smaak vielen.

Tot zijn opluchting merkte Antonius dat Claudius geen acht op hem sloeg. Hij vermoedde dat de mooie slavin die hem aanhaalde daar voor iets tussen zat. Ze had net zijn beker gevuld en bekeek hem met een blik die hem deed blozen. Antonius voelde zich eerder ongemakkelijk in vrouwelijk gezelschap, waardoor hij meestal naar zijn adoptiebroer wees, als er zich een mooie slavin aanbood.

Antonius beseftte dat hij het mooie meisje in de richting van Claudius gestuurd had. Zijn hoofd stond op dat moment niet naar vrouwen. Ook al vond hij ze aantrekkelijk, ze deden hem compleet dichtslaan.

De feestdrukte werd hem te veel. Hij besloot om op te staan. Niemand van de genodigden lette op hem. Het was normaal dat men na wat wijn en voedsel sanitaire behoeften had. Van dat excuus maakte Antonius gretig gebruik om een frisse neus te halen.

Opgelucht dat hij een verkoelende wind in zijn gezicht voelde, staarde Antonius naar de sterrenhemel. De wind speelde met zijn mantel. Het drong tot hem door dat hij al die opeengepakte lijven aan het buffet walgelijk vond. Hij had meer respect voor de vrouwen die zich op hun stoelen teruggetrokken hadden. Zij zaten en hingen minder op elkaar dan zijn geslachtsgenoten.

Terwijl hij stond na te denken wat hij allemaal niet zou missen als hij binnenkort Rome verliet, voelde hij zich langs achter aangestaard. Al heel de tijd had hij de indruk dat hij in de gaten gehouden werd. Het gaf hem een raar gevoel. Hij was niet alleen. De getrainde soldaat in hem hoorde dat er vanachter de zuilengalerij iemand hem benaderde.

Instinctief greep hij zijn dolk. Toen hij zich omdraaide, liet hij zijn wapen zakken. Een jong meisje stond voor hem. Ze had zijn aandacht getrokken toen hij binnenkwam, ook al probeerde hij haar te negeren. Nu was hij alleen met de dochter van de consul.

“Juffrouw Lucretia”, zei hij, waarna hij zijn hoofd liet hangen.

Zijn rood aanlopende wangen kon hij niet verbergen. Haar mondhoeken krulden op door haar betoverende glimlach.

“Centurion”, fluisterde ze.

“Ik denk niet dat we hier alleen willen gezien worden”, siste Antonius, die inzag welke consequenties dat voor beide kon hebben.

“Sybilla houdt de wacht.”

Nu pas zag Antonius de slavin van het meisje wat verderop staan. Hij slaakte een diepe zucht. Heel de avond had ze met haar slavin zitten praten. Nu begreep hij dat ze hem stiekem in de gaten had gehouden.

De grote afwezige op het spektakel was de veldheer waaronder Antonius moest dienen in Germania, die toevallig haar verloofde was. Heel de tijd had hij bewust afstand gehouden.

Het laatste wat hij wenste, was zich in nesten werken, zeker niet door vrouwen. Hij wist hoe geslepen ze konden zijn, doordat hij die van Gaius goed had leren kennen. Een deel van hem had respect voor het andere geslacht, een ander deel beschouwde het als angstaanjagend.

Het meisje voor hem had een andere uitstraling dan zijn adoptiemoeder. Antonius beseftte dat door naar beneden te kijken hij haar onbewust nog meer aankeek. Ze was zowat een hoofd kleiner.

“Weet je vader dat je hier bent?” vroeg hij opeens.

“Kan een paard schrijven?”

Dat antwoord was duidelijk. Ze wist dat hij bij de cavalerie was. Lucretia stond bekend als een moeilijk karakter. De dochter van de consul ontkende geen van de geruchten die haar eigzinnigheid weergaven. Het meisje had haar zinnen op Antonius gezet.

Lucretia zag het helemaal niet zitten om te trouwen met een oudere man die amper thuis zou zijn en die ze nog nooit gezien had, of toch niet dat ze zich nog kon herinneren. Deze jonge, knappe centurion deed haar hart sneller slaan. Kon ze haar vader zijn gedachten maar veranderen.

Antonius was verloren. Hij kon de eigzinnige Lucretia niet vergelijken met vrouwe Lucia, die de hartelijkheid van een ijsklomp had. Onbewust herinnerde de dochter van de consul hem aan zijn moeder. Zij had dezelfde koppige uitstraling. Haar gezicht vergat hij nooit, zelfs niet na al die jaren.

Hij keek regelrecht in Lucretia's grote, blauwe ogen. Ze had hem als het ware aan de grond genageld. Het gevoel beangstigde hem. Anderzijds was hij vertederd door het eerder kleine, ranke meisje.